

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1941

ΑΡΙΘ. 16

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Εἰς τὴν σημερινήν, δεινοτάτην, ἐθνικὴν κρίσιν, δύο εἶναι τὰ κύρια καὶ ἐπιτακτικὰ καθήκοντα τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ: Πρῶτον: Νὰ παραμείνῃ ἀδιασπάστως ἠνωμένος ψυχικῶς εἰς τὴν Πίστιν πρὸς τὸν δικαιοκρίτην Θεὸν καὶ εἰς τὴν Ἐλπίδα πρὸς μίαν καλυτέραν Αὔριον καὶ Δεῦτερον: Νὰ ἀνυψώσῃ εἰς κανόνα κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς καὶ νὰ καταστήσῃ πρᾶγμα τὴν παρακείμεσιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν πρὸς τὴν Γαλάτας: «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ». (στ', 2)

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ πρῶτον καθήκον, εἶναι βεβαιωμένον ἐκ τῆς πείρας μακρῶν αἰώνων, ὅτι ἡ Πίστις ἔσωσε πάντοτε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἰς τὰς πολλὰς καὶ δυσχερεῖς περιπετείας του καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Πίστεως ἠγωνίσθη τοῦτο πάντοτε διὰ νὰ διανοίξῃ τοὺς φωτεινοὺς του δρόμους καὶ κατακτήσῃ τὰ ἱστορικά του πεπρωμένα Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὡς μονάς, ὅταν δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν ζωὴν, ὅταν ἐμπρὸς του χაίρῃ ἢ ἄβυσσος καὶ ἡ ψυχὴ του κινδυνεύῃ ν' ἀποπνιγῇ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ἀπελπισίας, εἰς τὴν Πίστιν καταφεύγει καί, ὅπως παραστατικώτατα λέγει ὁ Χρυσόστομος, ῥίπτει τὴν ἀγκυραν τῆς Ἐλπίδος εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἐναποθέτει δηλαδὴ τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ τὰ δεινὰ εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ, ὃ Ὅποιος τὰ πάντα δύναται καὶ οἰκονομεῖ καὶ ἀμέτρητον ἔχει τὸ ἔλεος πρὸς τὸ δημιούργημά Του. Ἴδου διατὶ ἔχομεν καθήκον καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς Χριστιανοὶ νὰ παραμείνωμεν ἐδραῖοι εἰς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἐλπίδα διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὸν καταποντισμὸν εἰς τὴν φοβερὰν τρικυμίαν, ἢ ὁποία μαίνεται περὶ ἡμῶν.

Θὰ ἦτο ὁμως παράλογον νὰ προσδοκῶμεν τὰ πάντα ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἡμεῖς νὰ παραμένωμεν ἀδρανεῖς, χωρὶς τίποτε νὰ πράττωμεν διὰ τὴν ἀνακούφισιν, ἔστω καὶ μερικὴν, καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ τῶν ἄλλων ἀπὸ τὰς θλίψεις καὶ τὰς στερησεις τῆς παρούσης στιγμῆς. Ὅταν ὁ ναυαγὸς εὐρεθῇ μόνος εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐμπιστευθῇ, ἐξ ὅλης ψυχῆς, τὴν σωτηρίαν του εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ὑψίστου. Ὅφείλει καὶ ὁ

ἴδιος νὰ κινήσῃ τὰς χεῖράς του, νὰ παλαίσῃ πρὸς τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων, νὰ διαθέσῃ ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν πάλην αὐτήν. Ἡ σωτηρία δὲν εἶναι κέρδος, τὸ ὁποῖον ἐπιτυγχάνεται χωρὶς μόχθους καὶ χωρὶς θυσίας. Ὅταν δὲ οἱ ναυαγοὶ εἶναι περισσότεροι, ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τείνουν χεῖρα βοήθειας ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον. Διότι, γενικῶς, ὁ κίνδυνος ἀντιμετωπίζεται περισσότερον ἀποτελεσματικῶς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μὲ ἠνωμένας τὰς δυνάμεις των παρὰ ἀπὸ καθένα χωριστὰ προσπαθοῦντα νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀδιαφοροῦντα διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων.

Ἡ περίπτωσις τοῦ ὁμαδικοῦ ναυαγίου εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἰδική μας σήμερον. Τὸ ἐθνικὸν σκάφος χειμάζεται δεινῶς. Στερήσεις πολλαὶ καταθλίβουν τὸν ὁρθόδοξον ἑλληνικὸν λαόν καὶ ἡ ἀνησυχία διὰ τὴν Αὔριον περισφίγγει τὴν ψυχὴν του μέχρι ἀποπνιγμοῦ. Ποῖον, ἐντεῦθεν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐλπίδος, εἶναι τὸ ἐνεργὸν καθήκον πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν; Τὸ διέγραψε σαφῶς, πρὸ αἰώνων, ὁ θεῖος Παῦλος: «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε». Ἡ Ἀλληλοβοήθεια. Ἡ πλήρης Ἀλληλεγγύη ἀπέναντι τῶν κοινῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν κινδύνων. Ἡ ἀπὸ κοινοῦ διεξαγωγή τῆς πάλης πρὸς τὰς στερησεις. Ἡ πρόθυμος συμμετοχὴ εἰς τὰς θυσίας, αἱ ὁποῖαι θ' ἀπαιτηθοῦν μέχρις ὄτου, συναρῶντος τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, προσορμίσωμεν τὸ ἐθνικὸν σκάφος εἰς τὸν εὐδίων καὶ ἀσφαλῆ λιμένα τῆς γαλήνης.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπατάται. Πάντες εἴμεθα μέλη τῆς ἰδίας πνευματικῆς καὶ ἐθνικῆς οἰκογενείας. Ὁ ἀγὼν εἶναι κοινὸς διὰ πάντας μὲ τὴν ἰδίαν ἀναλογίαν συμμετοχῆς δι' ἕκαστον εἰς τὰς ταλαιπωρίας καὶ τὰς στερησεις. Ἐπομένως κοινὴ θὰ εἶναι καὶ ἡ σωτηρία, ὅπως κοινὴ θὰ εἶναι διὰ πάντας καὶ ἡ συμφορὰ, ἐὰν ἄλλως ἐπιτελέσωμεν τὸ καθήκον ἡμῶν.

Ὅταν, ὑπὸ τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω ἀληθειῶν, ἐξετάσωμεν τὸ σημερινὸν καθήκον τῶν Ἑλλήνων, θὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ ὁρθὸν συμπέρασμα: ὅτι οἱ δυνατοὶ ὀφείλουν νὰ ἐνισχύουν τοὺς ἀδυνάτους, οἱ πλούσιοι τοὺς πτωχοὺς, οἱ χορτασθέντες τοὺς νηστεῖς, οἱ ὑγιεῖς τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ἐλπίζοντες τοὺς ἀηλιπισμέ-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΛΟΙΠΩΝ ΣΕΛΙΔΩΝ

Σελίς 2,3,4	Ἀπαντήσεις Ἱεραρχῶν εἰς τὸ εἰρηνικὸν γράμμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
5	Παρατηρήσεων στήλη.
6	Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Εἰρήνη. Ἡ Ἐθνικὴ Πρόνοια καὶ ἡ Ἐκκλησία Χρονικὰ.
7,8	Ἐκκλησιαστικὴ Ἠχώ. Βιβλιοκρισία, Ἠθικὰ Γνωμικὰ καὶ Παραγγέλματα, Δικηρῶσεις.

ΑΙ ΛΗΦΘΕΙΣΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

209

9. Ὁ Σεβασμιώτατος Δρυϊνουπόλεως

Ἐν Δελφινικῶν τῆ 31 Ἰουλίου 1941
Πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον Κύριον
Δαμασκηνόν

Μακαριώτατε,

Πλέον ἢ εὐχαρίστως διεξήλθομεν τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10ης φθίνοντος ὥρατον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ μετὸν πάσης Φυαγγελικῆς χάριτος Γράμμα τῆς ἡμετέρας Μακαριότητος, ὅπερ ἐγκαίρως ἐκομισάμεθα.

Ἐχάρημεν ἐτι ἀπαξ «χαρὰν μεγάλην σφόδρα» ἐπὶ τῇ ἀναλήψει καὶ ἔργῳ τῶν ὑψηλῶν Ἑμῶν καθηκόντων καὶ ἐπὶ τῇ θριάμβῳ τοῦ δικαίου τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν πίστεως καὶ τῆς στοιχειώδους δικαιοσύνης.

Ἐτυχήσαντες νὰ μετάρχωμεν τῆς Μείζονος Ἱερᾶς Συνόδου ἡσθάνθημεν καὶ ἀισθανόμεθα βαθύτατα τὰ κατὰ τὴν ρύθμισιν καὶ τακτοποίησιν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος.

Δὲν κρίνομεν δὲ ἄσκοπον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ νὰ διατρανώσωμεν τὸν πολὺν ἡμῶν θαυμασμόν ἐπὶ τῇ αὐταπαρνήσει καὶ αὐτοθύσι, μεθ' ἧς ἠννόησεν ἡ Ἑμετέρα Μακαριότης ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς πολλὰς βασάνους, αἵτινες, ὡς μὴ ὀφείλει, ἐπέβληθησαν Αὐτῇ καὶ ν' ἀγωνισθῇ κρατερόν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ἱερῶν θεσμῶν ἡμῶν. Ἐμνήσθημεν ἡμερῶν ἀρχαίων καὶ ποιμένων πολὺ παλαιῶν χρόνων. Ὅντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ζῆ καὶ «Πῶλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν Αὐτῆς».

Ἐρχόμενοι δὲ ἀδελφικώτατα καὶ ἐκ μέσης ψυχῆς καὶ καρδίας τῇ Ἑμετέρᾳ Μακαριότητι ὑγιαῖν ἀστεμφῆ καὶ ἐνίσχουσιν παρὰ τοῦ Δομητοροῦ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐπίλυσιν τῶν πολλαπλῶν προβλημάτων, ἅπερ ἀνεφύθησαν καὶ ἀναφύονται ἐκ τῶν χαλεπῶν καιρῶν καὶ συγκαίροντες Αὐτῇ διὰ πολλοστήν φοράν ὁλοφύχως ἐπὶ «τῇ ἀλλοιωσει ταύτῃ τῆς δεξιᾶς τοῦ Χριστοῦ» διατελοῦμεν

Τῆς Ἑμετέρας Μακαριότητος

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πρωτοπρωτοπρεσβύτερος καὶ Κοινοτομίας ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

10. Ὁ Σεβασμιώτατος Πρεσβύτερος

Ἐν Πρεσβύτῃ τῆ 31 Ἰουλίου 1941

Μακαριώτατε,

Ἀσμένως σήμερον κομισάμενος τὸ ἀπὸ 10 Ἰουλίου Εἰρηνικὸν Γράμμα τῆς Ἑμετέρας Θεομητίτου Μακαριότητος, δι' οὗ Αὐτῇ ἀγγέλλει μοι τὴν ἔργῳ ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων Αὐτῆς ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπιλαμβάνομαι τῆς εὐκαιρίας

νοῦς, οἱ ἀκόπως ζῶντες τοὺς μοχθοῦντας, οἱ ἐν τῇ Πίστει σταθεροὶ τοὺς ὀλιγοπίστους, οἱ χείροντες τοὺς θλιβομένους, οἱ ἄλλοι τοὺς πενθοῦντας. Τίποτε δὲν θὰ συντελέσῃ περισσότερον διὰ νὰ νικήσωμεν τὰς δυσκολίας τῆς στιγμῆς ὅσον ἡ σύμμετρος πρὸς τὰς δυνάμεις ἐκάστου συμμετοχῆ εἰς τὴν κοινὴν δυστυχίαν. Διότι, τοιοῦτοτρόπως, θὰ τονώσω εἰς τὴν ψυχὴν ὅλων τὴν διάθεσιν διὰ τὸν τραχὺν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξάγομεν καὶ θὰ ἐνισχύσωμεν τὴν Ἑλπίδα διὰ τῆς παρηγορίας τῶν πασχόντων καὶ θλιβομένων. Ὅπως δὲ ἀποφαίνεται ὁ Μέγας Βασίλειος «ἐφ' ὅρα παραμυθίαν τοῖς ὀδυνωμένοις ἢ κοινῶν νῆα τῶν στεναγμῶν».

ταύτης νὰ διαδηλώσω καὶ αἰθίς τὴν χαρὰν μου ἐπὶ τῇ εὐπροσούφῳ τούτῳ γεγονότι.

Μετὰ συγκινήσεως πάντοτε παρηκολούθουν, Μακαριώτατε, τοὺς πόνους καὶ τὰς δοκιμασίας, εἰς ἃς ὑπεβλήθη ἡ Ἑμετέρα Μακαριότης κωλυομένη ὅλως ἀναιτίως εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς. Συγχρόνως δὲ ἐθαύμαζον τὴν σταθερότητα καὶ τὸ ἀκαμπτον τοῦ χαρακτῆρος, ὅπερ ἐπεδείξασθε κατὰ τὰς δοκιμασίας Ἑμῶν. Ἦδὲν, χάριτι Θεοῦ, τὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἀδίκημα ἐπληρωθῆναι καὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης δλέπω Ἑμᾶς ἰστάμενον εἰς τὴν ὑψηλὴν Σκοπιάν, εἰς ἣν ἔταξεν Ἑμᾶς ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐκδηλωθεῖσα διὰ τῶν κανονικῶν φήφων τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες, θουλυζάμενοι ἐπ' ἐσχάτων ἐν Μείζονι Ἱερᾷ Συνόδῳ, δικηρέωσαν δημοφώνως τὴν κανονικότητα τῆς Ἑμετέρας ἐκλογῆς.

Ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν π λυσιχίδης δράσις τῆς Ἑμ. Μακαριότητος, Ἐκκλησιαστικῆ καὶ κοινωνικῆ, προαγγέλλουσιν ἀνατολήν νέων ἡμερῶν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὀφελείᾳ τοῦ Χριστοπανύμου πληρώματος καὶ μάλιστα ἐν τοῖς δυσχειμέροις καιροῖς, οὓς ἡ ἀνθρωπότης διέσχεται σήμερον. Δοξάζω καὶ αἰνῶ τὸ ὄνομα τοῦ Παναγίου Θεοῦ τοῦ οὕτως αἰσίως οἰκονομήσαντος τὰ τῆς τακτοποίησεως τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων Βεβαιωθῆσε, Μακαριώτατε, ὅτι ἐν τοῖς ἔργοις Ἑμῶν, θὰ ἔχητε ὁμόφωνον καὶ ἀδελφικὴν τὴν σύμπραξιν τῆς Ἰσραρχίας πάσης.

Συγκαίρων θεομῶς τὴν Ἑμετέραν Μακαριότητα ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν ἱερῶν αὐτῆς καθηκόντων, εὐχόμενοι ὑγιαῖν καὶ ῥῶσιν εἰς μακρότητα ἡμερῶν, ἵνα ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς σκοπιᾶς, εἰς ἣν ἰσταται ἡδὴ ἡ Ἑμετέρα Μακαριότης κρατοῦσα εἰς τὰς σιδαρὰς Αὐτῆς χεῖρας τὸ Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὀλκῆδος, κατευθῆναι ταύτην εἰς λιμένας εὐδίας, ἀσφαλεῖς καὶ σωτηρίους.

Περιπτυσσόμενος δὲ ἐν ἀγάπῃ πολλῇ τὴν Ἑμετέραν Μακαριότητα καὶ ὑπερήδιστα προσαγορεύων Αὐτῇ, κατασπάζομαι Αὐτῇ φιλήματι Ἀγίῳ καὶ διατελῶ

ἐν ἀδελφοῖς ἐλάχιστος

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεσβύτερος ΑΝΔΡΕΑΣ

11. Ὁ Σεβασμιώτατος Κοζάνης

Ἐν Κοζάνῃ τῆ 1η Ἀυγούστου 1941

Πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Κύριον Δαμασκηνόν

Μακαριώτατε,

Ἐκ τῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10ης παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου καὶ ἐνεστάτος ἔτους 1941 εἰρηνικῆς Ἑμῶν ἐπιστολῆς, κατὰ τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰωθότα, ἐνωτίσθημεν τὴν ἐπὶ τοὺς οἴκους τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος ἐξ ἀποφάσεως Μείζονος Συνόδου ἐπάνοδον τῆς Ἑμετέρας Μακαριότητος. ἀφ' ὧν κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος ἀσέβως ἀπελακτίσθη ἅμα τῇ ἐκλογῇ πρὸ δύο καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν.

Τὸ ἄγγελμα ταῦτα, ὡς εἰκόσ, ἐνέπληξε καὶ τὴν ἡμετέραν ταπεινότητα ἱκανώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν θεῖαν Δικαιοσύνην, ἥτις πολλάκις ἀνέχεται τὰ σχολιά καὶ παραχωρεῖ τῇ νοθείᾳ ἀλλὰ τελειωτικῶς ἀνορθοῖ ἐνώπιον παντός τοῦ λαοῦ τὸ δίκαιον καὶ τοὺς θεσμούς, οὓς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔθετο τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Αἱ περιστάσεις, ἀτυχῶς, ἃς διέρχονται Ἐκκλησία καὶ Γένος, δὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν ἔξαρσιν ἐπαικοδομητικῶς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἅμα καὶ διδασκτικῶς διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ πικτεῦντας ἄνδρας γεγονόσι, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦτο γενικῆ τυγχάνει ἡ ἀνακούφισις παρὰ τοῖς ἔχουσι βαθύτερον τὸ αἰσθημα τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ τῆς ἀρετῆς, αἵτινες θέον νὰ πρωτανεύσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἐν ταύτῃ μάλιστα πλείον ἢ ἀλλοχοῦ.

Φιλανθρώπως έκδηλώσαντες πολλαχώς κατά τό διάστημα τού μαρτυρίου Ἰμῶν καί ἀπό τῆς Διοικούσης Ἱερᾶς Συνόδου, ἤς ἐτύγχανον ἐναγχος μέλος, τήν πρός Ἰμᾶς συμπάθειαν ἐπί τοῖς παθήμασιν, ἤδη προβαίνομεν, ὅπως συγχαρῶμεν ἐκθύμως τῇ Ἰμετέρᾳ Μακαριότητι ἐπὶ τῇ ἀποκαταστάσει εἰς τόν περιβλεπτόν θρόνον τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἀπό τοῦ ὁποῦ προ τριάκοντα καί δύο μηνῶν βιαίως καί δολίως ἀπεσπασθῆ.

Οὐδεμίαν δέ ἔχομεν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ ἐν γένει δρᾶσις Αὐτῆς καί ποιμαντορία ἐν οὕτω τραγικαῖς μάλιστα περιστάσειν, καθ' ἧς ὁ περιοσίος Ἑλληνικός Λαός στερεῖται τῶν πάντων, θά δικαιῶσιν ἀνθρωπίνως τήν ψῆφον τῆς 5 Νοεμβρίου 1938, ἣν ἐν Συνόδῳ ὑπομνησκούση τὰς ἐνδοξοτέρας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας σελίδας καί παρά τήν Δάρανικα τοῦ Ἐθνομάρτυρος Πατριάρχου Γρηγορίου ἐξήνεγκεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καί θά ἀνορθώσῃ ὁ ἐκλεκτός Κύριος τοὺς κάτω κειμένους θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας καί τοὺς καταρραγμένους Ἱερούς Κανόνας καί θά ἀσφαλίσῃ τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ἥτις τεχνικῶς διεμελήθη δι' ἀμαρτωλῶν νομοθετημάτων, προκινδυνεύον ἐν ἀνάγκῃ τούτων καί τόν θρόνον παραιτῶν διὰ Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ.

Ἀναπαυδίζοντες δέ τὰ αἰσθητά ἀγάπης καί στοργῆς, ἧς ἐπιδαφιλεῖς διὰ τῆς Εἰρηλικῆς πρός τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνεργάτας Αὐτῆς, ὧν πολλάκις ἐλάδομεν πειραν καί ἐγγυμῶνας ἀναμνησκόμεθα, εἰρήνην τῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰρήνην τῷ Ἔθνει καί τῇ Ἰμετέρᾳ Θεοφρουρῇ Κορυφῇ ἀπό ψυχῆς εὐχόμεθα, αἰσίαν τήν ποιμαντορίαν Αὐτῆς τῇ ἀτυχεσάσῃ Πατρίδι ἐπευχόμενοι, ὑπὲρ ἧς ἀπό παιδῶν τήν ζωὴν ἡμῶν ἀφιερῶσαμεν καί ἀπό τῶν προηγμένων ἐπαλξεῶν τῆς ὁποίας ἐκάστοτε προκινδυνεύομεν.

Ἐπὶ τούτοις ἀνταλλάσσοντες καί τόν ἐν Χρῷ ἀδελφικόν ἀσπασμόν ἐπικολοῦμεθα ταπεινῶς ἐπὶ τήν Ἰμετέραν Μακαριότητα τήν Χάριν καί τήν εὐλογίαν τοῦ Δομητόρου τῆς Ἐκκλησίας ἀρωγόν ἐν παντί καί

Διατελοῦμεν

Τῆς Ἰμετέρας Μακαριότητος
ἀγαπητός ἐν Χρῷ ἀδελφός
καί ὅλως πρόθυμος

+ Ὁ Κοζάνης ΙΩΑΚΕΙΜ

12. Ὁ Σεβασμιώτατος Κεφαλληνίας

Ἀργαστόλιον 1 Αὐγούστου 1941

Μακαριώτατε καί ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφε
Ἄγιε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. Δαμασκηνέ

Χθές μόλις λαβὼν (λόγῳ τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις συγκοινωνιακῶν βεβλάως καί τῶν ἄλλων δυσχερειῶν) τὸ ἀπὸ 10ης περιπεσούσαντος μηνός γράμμα τῆς Ἰμετέρας Μακαριότητος, μετὰ τῆς προσηκούσης τοῦτο ἀνέγνων προσοχῆς, τὰ τῆς Ἰμῶν καταστάσεως ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν θρόνῳ πληροφορηθεῖς, «διὰ βουλῆς Μελίτωνος Ἱερᾶς Συνόδου» ὡς γράφετε.

Τὴν ἐν ὁμοίᾳ δέ καί ἀγάπῃ κοινωνίαν καί τῆς ἐμῆς ταπεινότητος, ὡς ἄνωθεν εἰδίεται, ἀξιοῦντες, εὐμενῆ ἀπεκδέχεσθε τὴν ἀπάντησιν εἰκότως.

Τετλεσμένον ὅμως πρό μηνός τοῦ γεγονότος καί ἐσφραγισμένου τῇ ἀποφάσει Ἁγίων Ἀδελφῶν καί κεκυρωμένου πάντως τῇ τῆς Πολιτείας τῆς Πατρίδος ἡμῶν ἐγκρίσει, τίς ἢ ἀνάγκη ἀποβλεῖται εἰς ζητήσεις καί ἐριδας καί μάχας νομικάς;

Ἄλλὰ καί ἂν τις ἐν ἡμῖν ἐν ἐμοὶ ἀντίρροπος, σμικρύνεται ἐπὶ τσοῦτον, ὥστε ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν καὶ δι' ἐμαυτὸν κριτῶν καί ἀνακρίτων τὰ γεγονότα κατὰ τοὺς Θεούς καί Ἱερούς Κανόνας, ἀλλὰ θῆ καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, ἀλλά τῶν δέ κατ' ἐλάχιστον ὅσιν τῶν σκέψεών μου, ἐξάγω ἐκ τῆς ἐλαχίστης ταύτης ἀλλαγῆς μέγιστα καί ἀντίθετα συμπεράσματα. Καί τὸ πρᾶγμα εὐχερῶς ἐρμηνεύεται δεδιμένου, ὅτι ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ὄντως, ληφθεῖσα τῇ 5 Νοεμβρίου ἀπόφασίς τῆς Ἱεραρχίας ὑπῆρξε (κατὰ θεῖαν πάντως παραχώρησιν καί κατὰ τὰς ἀνεξέφευγνύουσα βουλάς

τοῦ Θεοῦ) ἀμφιρρέπουσα πρὸς ἑκάτερα κατ' ἀριθμὸν ψήφων τῷ Πνεύματι κινουμένων Ἁγίων Ἀρχιερέων, ἰδίως ἐκ τῆς κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐν τῇ καταλόγῳ αὐτῶν, συζητήσιμου τοῦλάχιστον, προσθήκης τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ λίαν δ' ἡμῖν προσφιλοῦς Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰωάννου.

Ἡμεῖς ἀξιοθέητες συνεργασθῆναι καί ἐνταθῆναι, ὡς Ἀρχιεραματωδὺς τότε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τὸν νομοθετικὸν καθορισμὸν τῆς ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας ἐκλογῆς τῶν Ἀρχιερέων καί ἰδίᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἤχθημεν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, ἵνα ἡ ψῆφος τῆς Ἱεραρχίας, οὕσα ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον ὁμόφωνος, ἐξασφαλίσῃ ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον τὸ κύρος καί τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν ψηφίζόμενον.

Διόπερ καί ἐθλιθήμεν μεγάλως, ὅταν ἐν τῇ τῆς 5 Νοεμβρίου ἐκλογῇ εἶδομεν ἀποτυχόντα τόν, δν προεθέμεθα, σκοπὸν ἐκ τῆς κομαιομένης ἀποφάσεως καί τοῦ ἀμφιρρέπου κύρους τῆς ἐκλογῆς.

Ὅθεν σήμερον εἰς τὸν ἰσορροπῶς ταλαντευόμενον ζυγὸν δικαιοσύνης τῆς κρίσεως ἡμῶν, ἔριπτοντες τὸ βάρος τῶν ἀσταθμῆτων δεινῶν τῆς χειμαζομένης Πατρίδος καί τοὺς μυρίους κινδύνους τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις μικροῦ δεῖν, ὑπελήφθη Προφήτης μονώτατος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ορθοδοξίᾳ, ἀγόμεθα εὐχαρίστως πρὸς τὴν συντελεσθεῖσα λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Θά ηῤῥομεθα ὅμως, ἵνα μὴ ὑπὲρ τὸ δέον ἐτονίζετο τὸ κύρος τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἵνα καί ἡ κρίσις εἶναι ἀκριβεστέρα καί δικαιοτέρα καί ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀγάπη εὐλικρινεστέρα καί θαυτέρα παρά πᾶσι κληρικοῖς τε καί λαϊκοῖς.

Οὕτω, Μακαριώτατε, σκεπτόμενοι καί ἀπροσωπολήπτως τὰς σκέψεις ἡμῶν, χάριν τῆς ἀληθείας, διατυποῦντες, εὐλικρινῶς χαιρετίζομεν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἰμετέρας Μακαριότητος, ἀποδεδειγμένως ἀγαπῶσης τὴν Ἐκκλησίαν, καί εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἐνίσχυσῃ Ἰμᾶς ἀξίους φανῆναι τῆς ὑψηλῆς κλήσεως καί οἰκαστροφῆσαι καλῶς κατὰ τοὺς Θεούς καί Ἱερούς Κανόνας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἐν ταύταις μάλιστα ταῖς παγκόσμιαις ἡμέραις τῆς πολλῆς διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καί γενικῆς θλίψεως.

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός

+ Ὁ Κεφαλληνίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ

13. Ὁ Σεβασμιώτατος Σιδηροκάστρου

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 5 Αὐγούστου 1941

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Κύριον Δαμασκηνόν
Εἰς Ἀθῆνας

Ἐπιστρέψας ἐκ Γιαννιτσῶν, ἐνθα εἶχον μεταβῆ παρὰ τῷ ἀδελφῷ μου, εἶρον τὸ εἰρηκτικὸν Γράμμα τῆς Ἰμετέρας Μακαριότητος, δι' οὗ καί ἐπισήμως ἐπληροφοροῦμένη τὴν ἀποκατάστασιν Αὐτῆς ἐπὶ τόν θρόνον τῆς Θεοφρουρήτου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Συγχαίρων εἶπεν Αὐτῇ ἐπὶ τούτῳ, ἅμα δέ καί διὰ τὰ ὑφ' ὧν Αὐτῇ ἐμπνέεται εὐλικρινῶν πρὸς πάντας ἀγάπῃ καί τιμῆς αἰσθημάτων, εὐχομαι, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεός, ὁ οὕτως εὐδοκίῃσας γενέσθαι τὰ πράγματα, καταξιώσῃ Αὐτὴν, ἵνα καθοδηγήσῃ τὸ κλονιζόμενον σκάφος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν εὐδιον λιμένα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

Ταῦτα καί διατέλω

Τῆς Ἰμετέρας Μακαριότητος
ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀγαπητός ἀδελφός
+ Ὁ Σιδηροκάστρου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

14. Ὁ Σεβασμιώτατος Ναυπακτίας

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 5 Αὐγούστου 1941

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος Κύριε Κε Δαμασκηνέ,

Ἐμπλεοὶ χαρᾶς καί ἱκανοποιήσεως ἐν Χριστῷ ἐλάδομεν τὸ περισπούδαστον τῆς Ἰμετέρας θαυσεβάστου Μακαριότητος Εἰρηκτικὸν Γράμμα. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν τέλος καί μίαν ἀρχήν.

Τέλος μὲν δι' ὅσα κατὰ τῆς Πίστews τῆς Ἀγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀπετολμήθησαν, ἀρχὴν δὲ σπουδαίαν καὶ ιστορικὴν διὰ τὴν μετὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου Ἑμῶν ἀνθρώπων τῶν Θεῶν δογμάτων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἀποτελοῦσαν προοίμιον μελλούσης ἀνθρώπινης δράσεως ἐν τῇ Ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ, ἦν ἐγγυατὰ ἡ Ἡμετέρα προσωπικότης.

Ἀπὸ τῆς 5ης Νοεμβρίου 1938, ὅτε ἡ θεὸθεν καθεδρηγθεῖσα Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέλεξεν Ἑμᾶς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐγνωρίσαμεν τὴν ὑψηλὴν Ἑμῶν κλήσιν καὶ ἐπιστεῦσαμεν εἰς τὴν κανονικότητα καὶ θεοπνευστίαν ταύτης, περαιτέρω ἐγνωρίσαμεν τὸν τῶν Θεῶν Δογμάτων καὶ Ἱερῶν Κανόνων στερεὸν καὶ ἀκλόνητον προστάτην, τὴν Ἡμετέραν ἀνοχὴν ἐν ταῖς δοκιμασίαις καὶ τῆς πόνους Ἑμῶν χάριν τῆς Πίστews καὶ ἐλυπήθημεν σφόδρα, διότι ἐκωλύθητε εἰς τὴν ἀσκησιν τῆς θείας Ἑμῶν ἀποστολῆς. Λαβόντες μέρος εἰς τὴν Κανονικὴν Μείζονα Ἱερὰν Σύνοδον τῆς 2α Ἰουλίου 1941, συνετελέσαμεν ἐξ ἱερωτάτου καθήκοντος εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν καταπατηθέντων Θεῶν Δογμάτων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ παραδόσεων τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἦδη εὐλογοῦμεν τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐλέποντες Ἑμᾶς καὶ ἐργῶ ἀναλαϊδάνοντας τὰ καθήκοντα τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναγνωρίζοντες ἡμᾶς ἀπὸ τῆς 5ης Νοεμβρίου 1938, τὸν μόνον Κανονικὸν καὶ γνήσιον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, διακηρύσσομεν τοῦτο μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ γραπτοῦ τούτου μνημεῖου. Οὐδεὶς τὸ ἐναντίον δύναται νὰ παραδεχθῆ, ἐκτός ἐάν παρεκλίγη τῶν τεθεσπισμένων Θεῶν δογμάτων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἀγίας καὶ Θεοσωτάτου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Μετὰ τῆς Πίστews ἡμῶν ταύτης συμβαδίζει ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὴν Ἡμετέραν Μακαριότητα, δεχθεῖσαν ἐν τοῖς πράγμασιν ἀξίαν νὰ κατέχη τὸν γεραρὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἔθρονον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ αὐτὸ τὸ Ἑλληνικὸν Ἑμῶν γράμμα ἀποδεικνύει τὸ ἀξίον τῆς Ἡμετέρας ἱερᾶς ἀποστολῆς, διότι μαρτυρεῖ ψυχὴν πλήρη ἀγάπης χριστιανικῆς καὶ ζήλου ἑνθούς καὶ σκοπῶν φιλανθρώπων πρὸς ἀνθρώπων τῆς ἀτυχεύουσας Πατρίδος ἡμῶν, ὑπὲρ ἧς ποιεῖται τὴν συγκινητικὴν Ἑμῶν ἐκκλησίαν πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς.

Ἡ ἐκκλησιὰ Ἑμῶν αὕτη εὐρίσκει θαυματοῦσιν ἀπήχησιν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ παρόντος διδομένη τὴν ὑπόσχεσιν πρὸς τὴν Ἡμετέραν θαυσοδύστητον καὶ πεφιλημένην Μακαριότητα, ὅτι θὰ ἀντιδράσωμεν πάσας ἡμῶν τὰς δυνατόμεις χάριν τῶν χριστιανικῶν σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἡ Ἡμετέρα Μακαριότης θέτει καὶ θὰ εἰμεθα πάντοτε πρόθυμοι ἐλάχιστοι συνεργᾶται Ἀδότης.

Τῆς Ἡμετέρας περισπουδάστου καὶ Σεπτῆς Μακαριότητος ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Ναυακτίας καὶ Εὐρευτανίως ΓΕΡΜΑΝΟΣ

15. Ὁ Σεβασμιώτατος Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐν Κύμῃ τῆς 6 Ἀυγούστου 1941

Πρὸς τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Κύριον Κον Δαμασκηνόν Ἀθήνας

Μετὰ θαυμάσια συγκινήσεως διεξήλθον τὸ ἀπὸ 10ης παρελθόντος μηνὸς Ἑλληνικὸν Γράμμα τῆς Ἡμετέρας Μακαριότητος καὶ μολοντί μετασχὼν τῆς Μείζονος Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ρυθμιστικῆς ἐν ἀγαθῇ ὁμοφωνίᾳ τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ζήτημα καὶ ἐκφράσας ἐν αὐτῇ τὴν γνώμην μου ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν Ἀδότης ἐμφαίνεται, ἐθεώρησα ἐν τούτοις ἀνάγκην τῆς ψυχῆς μου, ἵνα καὶ διὰ τοῦ ἀνα χείρας γράμματος ἐκδομὴ μίαν φορὰν ἐκφράσω τὴν θαυματοῦσιν συγκίνησίν μου καὶ ἐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σωτήρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐν δοκιμασίαις πολλαῖς λαμπρῶνας ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ τὸν χρυσὸν καὶ εὐσεβῆ χαρκτηῖρα ἡμῶν, ἀνέθεσαν ἐπὶ τῶν ὁμῶν ἡμῶν ἐσθνήν τῆς διοικήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Ἐθρόνου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Δόξα τῷ Θεῷ. Ἀπεδόθη τὸ πηδάλιον εἰς τὸν θεόκλητον Κυ βερνήτην.

Τὸ ἱερὸν λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας Σκάφος καὶ ἐν μέσῳ τῶν τρικυμιῶν τῶν παρουσῶν περιστάσεων θέλει δεσπόσει τῆς τρικυμίας καὶ θέλει οὐριοδρομήσει πρὸς τὸν εὐδίων λιμένα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀναλόγων πρὸς τὰς παρουσᾶς περιστάσεις πῶθων τῆς Ἀγιωτάτης Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὁ Δίκαιος Θεὸς θὰ σκεπάζῃ πάντοτε ἡμᾶς, τὸν τίμιον καὶ εὐθαροῦ ὁμολογητὴν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστews, καὶ θὰ ἐνισχύῃ διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Τοῦ Πνεύματος, ὥστε νὰ φανήτε ἀξίως τῆς εὐνοίας Του, τῶν κρίσεων περιστάσεων, ἃς διέρχεται ἡ Πατρίς ἡμῶν καὶ ἡ ἀνθρώπων ὁλόκληρος καὶ τῆς ἀγάπης, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τῆς Ἡμετέρας φιλάτης Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ

16. Ὁ Σεβασμιώτατος Φωκίδος

Ἐν Ἀμφίσει τῆς 8 Ἀυγούστου 1941

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δαμασκηνόν

Ἡ Ἡμετέρα Μακαριότης εὐηρεστήθη, ὅπως διὰ τῶν κατ' ἐκκλησιαστικὴν ὥρασαν συνήθειαν εἰρηνικῶν Ἀδότης γραμμάτων διαβεβαίωση ἡμᾶς περὶ τῶν ὁμῶν διακατέχεται εὐγενῶν κλισημάτων τιμῆς καὶ ἀγάπης, διὰ τῶν ὁποίων σκοπεῖ νὰ ἀσκήσῃ τὰ ὑψηλά Ἀδότης καθήκοντα.

Ἡ ἀγγελία αὕτη συνδεδασμένη πρὸς τὴν ὁμοίαν τῆς ἀναλήψεως τῶν πνευματικῶν Ἀδότης καθήκοντων πληροῦ ἡμᾶς ἀετοῦ χαρακτὸς καὶ ἐδηγεῖ πρὸς εὐγνωμοσύνην τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τοῦ οὕτως εὐδοκῆσαντος καὶ διατάξαντος τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς Ἀγίας Ἀδότης Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Ἡμετέρας Μακαριότητος εἰς τὰ δικαιώματα Ἀδότης, αἵτινα ἐκτίσαστο διὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς 5ης Νοεμβρίου 1938 καὶ ἐπὶ τῇ ἀναστηλώσει τῶν κανονικῶν διατάξεων, αἵτινες διὰ τῶν μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκείνην λαβόντων χώρον ἐμαυθῆσαν καὶ περιεφρονήθησαν, παραδιασθεῖσαι καταφύως.

Δόξαν λοιπὸν ἀναπέμπομεν τῷ Ἀγίῳ Θεῷ ἐπὶ τούτῳ καὶ εὐχαριστίας ἀπὸ βάθους ψυχῆς, διότι ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς συγκληθείσης Μείζονος Ἱερᾶς Συνόδου ἐπανέθετο τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς εὐκλείαν, ἀποκαταστάσεως τῆς δυνάμεως τῶν θεσμῶν Ἀδότης καὶ θαυσοδύστητος τοῦ δικαίου.

Συγχαίροντες τῇ Ἡμετέρᾳ γεραρῷ Μακαριότητι ἐν φιλαδέλφῳ διαθέσει ὡς Προκαθημένῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφῷ, ἀποδίδομεν Ἀδότη τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὸν σεβασμὸν, ἐξαιτούμενοι εὐλαβῶς παρὰ τοῦ Πατρὸς τῶν οἰκτιρῶν, ἕως διατηρῆ Ἀδότη ἐν ὑγιαί καὶ χαρίζεται Ἀδότη μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐμπιστευθέντος Ἀδότη λογικοῦ ποιμνίου.

Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Φωκίδος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Καθίσταται γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους θὰ διακοπῆ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς ὅσους δὲν κατέβησαν τὰς συνδρομὰς τῶν ἐτῶν 1940 καὶ 1941

Εἰς τοὺς καθυστεροῦντας καλαιότερας συνδρομὰς δὲν ἀποστέλλεται πλέον τὸ Δελτίον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Συνεπής πρὸς τὴν Παράδοσιν.

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπραξεν δλόκληρον τὸ καθήκον τῆς ἀπέαντι τοῦ δοκιμαζομένου ἔθνους καὶ τοῦ λαοῦ. Προσφέρθη δηλαδὴ νὰ ἀναλάβῃ τὸ βῆρος τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐθνικῆς προνοίας κατὰ τρόπον ἀνταποκρινόμενον καὶ εἰς τὴν ἔκτασιν καὶ εἰς τὸ εἶδος τῆς παρασχεθησομένης περιθάλψεως, πρὸς τὰς σημερινὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας τῶν ἀπορωτέρων ἰδία λαϊκῶν τάξεων. Τοιοῦτοτρόπως, συνεχίζεται ἡ μακροαῖον ἐθνικὴ παράδοσις, ἡ ὁποία διδάσκει καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι, εἰς πάσας τὰς δυσχερεῖς τοῦ Ἐθνους περιόδους, ἡ Ἐκκλησία ἐστάθη πάντοτε ὁ ἀληθὴς Ἐθνάρχης καὶ περὶ αὐτὴν συνθεσπειροῦτο ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὰς δοκιμασίας αὐτοῦ. Ἀσχετίως πρὸς τὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἢ πρόκειται νὰ λάβῃ ἡ κυβέρνησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας, ἡ Ἐκκλησία ἀπέδειξεν, ὅτι παρακολούθηε καὶ ἐρευνοῦ μετὰ βαθυτάτου ἐνδιαφέροντος τὰ μεγάλα ἑσωτερικὰ προβλήματα, τὰ ὁποία ἔφερεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἢ ἀνυχῆς πολεμικὴ περιπέτεια, δι' ἣ καί, ἐν συνεχείᾳ, ἐπροθυμοποιήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνήκουσαν εἰς αὐτὴν μερίδα τῶν μόχθων διὰ τὴν ταχεῖαν καὶ ἱκανοποιητικὴν ἐπίπλυσιν αὐτῶν. Δὲν ἐπιτρέπεται δέ, νομιζομεν, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἐνδοιασμός, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἀναπύσσων ἐν τῷ Ὑπομνήματι του τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας, ἐδρίσκειτο εἰς τελείαν ἁρμονίαν καὶ εἰς πλήρη κοινωνίαν αἰσθημάτων καὶ σκέψεων πρὸς τε τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας καὶ πρὸς τὸν λοιπὸν Ἑλληνικὸν Κλήρον.

Τὸ Θεμέλιον τῆς Πίστεως

Εἶναι ἀξιοὶ ἰδιαιτέρας προσοχῆς οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Στοκχόλμης εἶπεν εἰς τὸ 20ὸν Θεολογικὸν Συνέδριον τῆς Σουηδικῆς Πρωτεύουσας σχετικῶς πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν. Ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ—διεκλήρουξεν ὁ Σουηδὸς Πρωθυεράρχης—δὲν γηράσκει. Καὶ περαιτέρω: «Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς πρέπει νὰ παραμείνῃ ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Διότι τότε θὰ προοδεύσωσιν πραγματικῶς αἱ ἀνθρώπινοι κοινωνίαι καὶ θὰ ἀπολαύσῃ ὁ κόσμος πραγματικὴν γαλήνην καὶ εὐημερίαν».

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι, ἐπὶ τὰς σημερινὰς συνθήκας, ἀποκοτῶν ὅλως ἰδιαίχουσας σημασίαν. Τοῦτο δὲ ὄχι διότι ἀποκαλύπτουν νέον τι μυστήριον τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ἢ ἄλλην ἄγνωστον δύναμιν αὐτῆς. Ἀλλὰ διότι ἀποδεικνύουν, διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, πόσον καθολικὴ, πόσον ἐδραία εἶναι ἡ πεποιθήσις μεταξὺ τῶν φρωτισμένων ἀνθρώπων, ὅτι μόνον αἱ Ἀρχαὶ καὶ αἱ Ἀληθείαι τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως εἰμποροῦν νὰ σώσωσιν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς περιοδικὰς ἀναστατώσεις καὶ τὰς βαρυντάς συμ-

φοράς, τὰς ὁποίας ἐπισωρεύουν ἐπὶ τῶν λαῶν αἱ τρομεραὶ συγκρούσεις τῶν ἐλικῶν συμφερόντων. Μόνον ὅταν ἡ ἀνθρωπότης ἐστειροισθῇ βαθύτατα τὸ κήρυγμα τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης, τὸ ὁποῖον εὐηγγελίσθη ὁ Θεάνθρωπος Σωτὴρ μόνον ὅταν ἡ δικαιοσύνη, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος διεκήρυξε, ἀποβῇ ὁ ὑπέριτος ὀνθυμιστὴς καὶ τῶν ἐγκοσμίων σχέσεων μόνον ὅταν ὁ κόσμος ἐφαρμόσῃ, εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ βῆθος, τὴν ἐντολήν Του «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»—μόνον τότε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γαλήνη καὶ οἱ μὀχθοὶ τῆς θὰ καταβάλλωνται διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὄχι διὰ τὴν ὑπονόμευσιν αὐτοῦ, καὶ μόνον τότε ἡ χαρὰ θὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυα τῆς δόξης, ἡ ὁποία συνέχει πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν διὰ τὸ σημερινὸν δράμα τῆς τρομερᾶς ἀνθρωποσφαγῆς.

Δὸς πτωχοῦς.

Θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον ἴσως νὰ εἴρω τις ἠθικὸν παράγγελμα τόσον ἐπίκαιρον, τόσον βαθύτατα ψυχολογημένον διὰ τὴν παρούσαν σιγμὴν ἀπὸ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὁ Σωτὴρ ὑπηγόρευσε πρὸς τὸν πλούσιον Ἰουδαῖον νεανίσκον: «Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς». Διότι, ἐάν, εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, οἱ πτωχοὶ ἀπετέλουν τὴν μερίστην πλειοψηφίαν τῶν λαῶν, σήμερον οἱ πτωχοὶ ἔγιναν ἀκόμη περισσότεροι. Ἡ ὑψωσις τῶν τιμῶν ὅλων τῶν εἰδῶν, ἰδιαίτατα τῶν εἰδῶν πρωτίστης ἀνάγκης διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ αἰτόμου, ἀτέτρεψαν τὴν οικονομικὴν ἰσορροπίαν τῶν πολιτῶν μέχρι σημείου, ὥστε νὰ εἶναι πολὺ ὀλίγοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸν κανόνα αὐτόν.

Μεταξὺ ὅμως τῶν πτωχῶν ὑπάρχουν καὶ μυριάδες, οἱ ὁποῖοι, κατὰ κυριολεξίαν, λιμῶντιον. Πρὸς αὐτοὺς πρέπει νὰ στραφῇ ἡ βοήθεια ὅσων δύναται. Ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλεόνασμά των, ἄλλοι ἀπὸ τὸ ὑστέρημά των. Πάντες ὅμως, πρέπει νὰ ἔλθουν ἀρωγοί, ἐνωτιζόμενοι τὸ πρόσταγμα τοῦ Σωτῆρος: «Δὸς πτωχοῖς». Ἄς λείψῃ καὶ ἀπὸ καθένα, ἕστω καὶ ἀναγκαῖον. Ἀπὸ τὰ περισσὰ ψυχία ἄς θρῆψωμεν ὅσους δυνάμεθα περισσοτέρους πεινῶντας. Ἀπὸ τὰ παλαιὰ μας ἐνδύματα ἄς ἐνδύσωμεν τὸν γυνήτεοντα πλῆσιον, τοῦ ὁποῖου ἡ θέσις θὰ καταστῇ τραγικὴ μὲ τὰ πρῶτα ὀίγη τοῦ ἐπερχομένου φθινοπώρου. Μὲ οικονομίας αἱματηρᾶς ἢ μὲ περικοπὴν πάσης ἀσκόπου δαπάνης ἄς προμηθεύσωμεν ἰατρὸν καὶ φάρμακα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Καὶ γενικῶς ἄς ὑψώσωμεν ὡς σύνθημα τοῦ μοναδικοῦ σήμερον καθήκοντος παντός καλοῦ Χριστιανοῦ τὴν ἐντολήν τοῦ Θεανθρώπου: «Δὸς πτωχοῖς».

Τὰ Σχολεῖα.

Τὴν 1 Σεπτεμβρίου ἤρξατο ἡ λειτουργία τῶν σχολείων πάσης διαβαθμίσεως. Εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν μαθητῶν προσῆλθον εἰς τὰ μαθήματά των μὲ προθυμίαν, παρὰ τὰς στερεῆσεις αὐτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, στερεῆσεις κοινὰς εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Ἡ δὲ ἰδιαιτέρα ἀξία τοῦ γεγονότος τούτου ἔγκειται εἰς τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἡ ἔμφυτος φιλομάθεια τοῦ Ἑλλ-

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τετρακοσιοστῆς ἀμφιετηρίδος ἀπὸ τῆς μεταφράσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν Σουηδικὴν ὑπὸ τοῦ Γουσταίου Β΄, συνήλθεν εἰς τὴν Στοκχόλμην ἡ 20ῆ «Γενικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Συγκέντρωσις», ἥτοι Συνέδριον τῆς Παγκοσμίου Θεολογίας. Εἰς αὐτὸ ἀντεπροσπεύθησαν οἱ Ἐκκλησιασταὶ τῶν βορειοευρωπαϊκῶν χωρῶν, ἡ Καθολικὴ καὶ ἡ Ὀρθόδοξος. Τὴν ἑναρξίαν τῶν ἐργασιῶν ἐκήρυξεν αὐτοπροσώπως ὁ γηραιὸς βασιλεὺς Γουσταῖος, μεθ' ὃ προσεφώνησε τοὺς συνελθόντας συνέδρους ὁ Πριμάρτος πάσης Σουηδίας, ἀρχιεπίσκοπος Στοκχόλμης, Ἐβλιγκ Εἰνταν.

Ὁ λόγος αὐτοῦ ἐνεπνεύετο ἀπὸ βαθύ χριστιανικὸν αἴσθημα καὶ ἀπὸ εὐλικρινῆ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ Ἰδεώδες τῆς Εἰρήνης, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν τελειὴν ἐπιδίωξιν τῆς Διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν. Ἐκ τοῦ σημαντικοῦ τούτου λόγου παραλαμβάνομεν τὰς κατωτέρω ἐνδιαφερούσας καὶ χαρακτηριστικὰς περιχοπὰς :

— Εἶναι θαῦμα, σεβασμιώτατοι ἀδελφοί, ὅτι ἡ ἀγαπητὴ πατρίς μας, ἡ Σουηδία, δὲν ἐνεπλάκη εἰς τὰς φρικαλεότητας τοῦ πολέμου. Ἀναπέμποντες χάριτας διὰ τοῦτο πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεόν, ἔχομεν ταυτοχρόνως πλήρη συναίσθησιν τῶν καθηκόντων τῶν μὴ ἐμπλεκάντων εἰς τὸν πόλεμον, πρώτιστον τῶν ἐπολέων εἶναι τὸ νὰ προσπαθοῦν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις ν' ἀνακουφίσουν τοὺς πάσχοντες ἐκ τῶν ἐμπολέμων χωρῶν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν τῶν χωρῶν καὶ νὰ εὐχωνται ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῆς ἐν Χριστῷ εἰρήνης πρὸς πρόσωπιν τοῦ Δικαίου, τῆς εἰρήνης δηλαδὴ, ἡ ὅποια καὶ μόνῃ δύναται ν' ἀποθῆ διαρκῆς.

* Ἀπευθύνω ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Βορρᾶ, τῶν ἐπολέων ἐκπρόσωποι παρίστανται ἐνταῦθα. Οἱ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἄσμοι εἶναι σήμερον δι' ἡμᾶς προσφιλέστεροι παρὰ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην ἐποχὴν. Πρὸ «χαίρειν» λέγω καὶ πρὸς τὰς λοιπὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σουηδίας δὲν λησμονεῖ τὴν κληρονομίαν, τὴν ὅποian παρέλαθεν ἀπὸ τὴν γεραράν, σεβασμίαν καὶ πλουσίαν εἰς παραδόσεις Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σελτὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμπνέει εἰς ὁλούς ἡμᾶς τὰ αἰσθήματα ἐκείνα τοῦ σεβασμοῦ, τὰ ὅποια τῆς ἀξίζουσι διὰ τὴν πλουσίαν πνευματικὴν ἑσωτερικὴν τῆς ζωῆν καὶ διὰ τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν, τὴν ὅποian διεφύλαξε καὶ μᾶς παρέδωκε».

Καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Στοκχόλμης κατέληξεν ἐν ἐπιλόγῳ :

— Εἰς τὸν νόμον αὐτὸν ὅλα γηράσκουν καὶ τὴν στείγην αὐτῆν πλείστα κλονίζονται. Ἡ γῆ ἐλόκληρος θάσσεται ἀπὸ τὸν τρομερὸν σεισμὸν τοῦ πολέμου. Ἐνα μόνον δὲν γηράσκει, ἕνα μόνον παραμένει ἀκλόνητον. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς Πίσσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, τὸ ὅποion ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὴν θεόδητον Ἐκκλησίαν Του, εἰς ὃ ξαν Θεοῦ Πατρός, τοῦ δημιουργοῦ τῆς Κτίσεως. Ἄς φροντίσωμεν ἡμεῖς, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ παραμεῖνῃ ὁ Κύριος Ἰησοῦς ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Τότε θὰ προσαύξουν πραγματικῶς αἱ ἀνθρώπινοι κοινωνίαι καὶ θ' ἀπολαύσῃ ὁ κόσμος πραγματικὴν γαλήνην καὶ εὐημερίαν».

ληνος δὲν κάμπτεται ἐνώπιον οὐδενὸς ἐμποδίου καὶ ὅτι ὁ «Ἕλλην γονεὺς ἀποδίδει εἰς τὸ «εὐ ζῆν» σημασίαν πολὺ μεγαλυτέραν ἀπὸ τὸ ἀπλῶς «ζῆν» κατὰ τὴν εὐστοχον ἐκείνην διάκρισιν τοῦ μεγάλου Μακεδόνης μεταξὺ τῆς ζωῆς τῶν ἀνέσιων καὶ τῆς κοπιώδους φιλομαθοῦς ἐργασίας. Ἄλλως τε, ὑπάρχει ἡ βάσιμος ἐλπίς, ὅτι λίαν σιγῆτως θὰ ληφθῶν μέτρα, ὥστε αἱ στερεῖσεις τῆς μαθητιώσης νεολαίας νὰ περιορισθῶν εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατόν ὅριον διὰ τὴν δυνατὴν νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς τῆς.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν μακρὸν ὑπόμνημα σχετικῶς πρὸς τὴν ὁργάνωσιν τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν ἐπισιτιστικῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν ἄλλων παντοειδῶν στέρησεων. Ἐν τῷ ὑπομνήματι ἀναπτύσσεται πλήρες πρόγραμμα ἐνιαίας ἀσκήσεως τῆς δημοσίας ἀντιλήψεως, ἐπεκτεινομένης εἰς ὅλας τὰς πασχούσας τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ περιλαμβανούσης τὴν διατροφήν, ἐνδύσιν, παροχὴν ἰατρικῆς περιθάλψεως καὶ φαρμάκων, ἐξέυρεσιν ἐργασίας κλπ. Περαιτέρω καθορίζεται, ἔτι, ἐάν ἡ Πολιτεία, δι' οἰονδήποτε λόγον, δὲν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον, ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐδέχετο νὰ ἐπιμισθῇ τὸ θάρος αὐτὸ ὑπὸ ὠρισμένας προϋποθέσεις, ἴδρυομένου Εἰδικῆς Ὑπηρεσίας, εἰς τὴν ὅποian θὰ μετεδιδάσκοντο καὶ αἱ ἀρμοδιότητες τῶν οἰκείων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν.

Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Μακαριώτατου ὑπῆρξεν ἀντικείμενον ἀλλεπαλλήλων, μακρῶν, κυβερνητικῶν συσκέψεων, ἀναμένεται δὲ κατ' αὐτὰς ἡ τελικὴ ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

— Τὴν 4 Σεπτεμβρίου ἐπανελόβε τὰς διακοπιεῖσας λόγῳ τοῦ θέρους ἐργασίας αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος.

Κατὰ τὴν ἐναρκτήριον Συνεδρίαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεκοίνωσε τὰς πρὸς τὸν κ. Προέδρον τῆς Κυβερνήσεως διατυπωθείσας ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας σχετικῶς πρὸς τὴν ὁργάνωσιν τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας καὶ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ τοιαύτῃ ὁργανώσει. Οἱ Σεβασμιώτατοι Συνεδροὶ ἠκροάσθησαν μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Προέδρου καὶ ἐπεκρότησαν ταύτας ἀνεπιφυλάκτως.

— Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἡλείας κ. Ἀντώνιον ἐχορηγήθη δεκαήμερος ἀπουσίας ἀδεία ἀπὸ τῶν συνοδικῶν καθηκόντων αὐτοῦ.

— Ὅμοιος εἰς τὸν Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φωκίδος Ἀρχιμ. Σπυρίδωνα Σταθάτου εἰκοσαήμερος ἀπουσίας ἀδεία διὰ Κεφαλληνίαν.

— Κατετάγησαν διὰ διαταγμάτων :

1. Ὁ Ἀρχιμ. Σίλβεστρος Θεοδοφίδης, ἐφημέριος τοῦ ἐν Ν. Καλλιπόλει Πειραιῶς Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγία Παρασκευῆ εἰς τὴν Γ' βαθμολογικὴν μισθολογικὴν κατηγορίαν.

2. Ὁ Ἱερεὺς Ἀριστείδης Παπαθανασίου, κληρικὸς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὴν Β' βαθμολογικὴν μισθολογικὴν κατηγορίαν.

— Διὰ διαταγμάτων διωρίσθησαν ἱεροκήρυκες :

1. Ὁ Ἀρχιμ. Συνέσιος Κτενάς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἄρτης.

2. Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δελγημαντόπουλος παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀργολίδος.

ΓΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνεργάσθη διὰ μακρῶν μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κ. Σωτ. Γκοτζαμάνη ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου.

— Ἐδέχθη εἰς ἀρχάσιν Ἐπιτροπὴν τοῦ Πατριωτικοῦ Ὀμίλου ἐκ τῶν κ. κ. Λουκᾶ Κανικάρη Ρούφρου καὶ τῶν στρατηγῶν Παναφλέσσα καὶ Φραντζῆ, ἥτες ἐδήλωσαν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ὅτι θέτει εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Σωματείου ὁποῦδήποτε ἤθελον θεωρηθῆ αὐταὶ χρήσιμοι κατὰ τὴν παρούσαν, ἐθνικῶς δυσχερῆ, στείγην.

— Επίσης ἐδέχθη εἰς ἀκρόασιν τοὺς κ. κ. Α. Ἀθηνoγένην, Ἀγγ. Τανάγραν, Καν. Παυλόπουλον, Κ. Τσουκαλάν, καθηγητὴν Πανεπιστημίου, Γ. Περματιζόγλου καὶ Γ. Σιδερον, πρῶτον ὑπουργός.

— Τὴν 31 Αὐγούστου, ὁ Μακρυνιώτικος προέστη τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναφ τῆς Ἁγίας Ζώνης (Πατησίων), κηρύξας ἅμα ἐπὶ τῆς εὐρεῖας καὶ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

— Τὴν 7 Σεπτεμβρίου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναφ τῆς Μητροπόλεως καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

— Ἡ Α.Μ. προήδρευσε τῆς συνεδρίας τῶν Συμβουλίων τοῦ ΟΔΕΠ, τοῦ ΤΑΚΕ καὶ διαφόρων εὐαγῶν ἰδρυμάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΗΧΩ

Ξένοι Ἐκκλησία

Ἐγνώσθη, ὅτι ἡ «Ὁρθόδοξος Σερβικὴ Ἐκκλησία» ὡς ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦδε, μετωνομάσθη εἰς «Ἑλληνοανατολικὴν Ἐκκλησίαν».

Ἡ Ριζαίειος Σχολή

Ἐπὶ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Κ. Λογοθετοπούλου, διακόπτεται ἡ λειτουργία τῆς Ριζαίειου Σχολῆς. Τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν αὐτῆς θὰ καταμερηθῆ εἰς σχολεῖα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

Θάνατος Μητροπολίτου

Κατὰ πληροφορίας ἐκ Κρήτης, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ πρῶτος Μητροπολίτης Κρήτης Γεώργιος Βενέρης.

Οἱ πρόδρομοι κληρικοὶ

Κατόπιν συντόνων ἐνεργειῶν τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, σημαντικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκ κατεχομένων ἐπαρχιῶν προερχομένων ἐφημεριῶν ἐτακτοποιήθη εἰς χηρευούσας θέσεις. Ἡ προσπάθεια τῆς τακτοποιήσεως αὐτῶν θὰ συνεχισθῆ. Εἰς πάντας τοὺς ἀνωτέρω ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνάλογον ἐπίδομα.

Νέοι Σύμβουλοι τοῦ ΤΑΚΕ

Ἀναδιωρίσθησαν ὡς Σύμβουλοι, παρὰ τῷ ΤΑΚΕ οἱ αἰδεσιμώτατοι Λουκάς Παπαναστασίου καὶ Νικόλαος Παπαδόπουλος.

Ὁ Σεβασμιώτατος Δράμας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Βασίλειος εἰσηλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως.

Τὸ Ὄρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης

Διωρίσθησαν μέλη τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὄρφανοτροφείου Βουλιαγμένης οἱ κ. κ. Ν. Φωτιάς Καθηγητῆς τῆς Ἀνωτ. Σχολῆς Ἐμπ. καὶ Οἶκου Ἐπιστημῶν καὶ Σ. Ζωγράφου, τμηματάρχης τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐξελέγη καὶ Ταμίας τοῦ Ἰδρυματος.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Χρυσοστόμου Ἀ Παπαδοπούλου (†) Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΛΟΥΚΑΡΙΣ.

Β

Ἐν τῷ Β' τμήματι τῆς μελέτης αὐτοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσοστόμος παρουσιάζει τὸν περιφρηνῆ Πατριάρχην ἐν τῷ νέφ εὐρυτάτῳ σταδίῳ τῆς δράσεως αὐτοῦ ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. (Ἀπὸ 4ης Νοεμβρίου 1621).—Μετὰ ἐπισκοπήσιν τῆς διαμορφώσεως ἐν Ἀνατολῇ νέας καταστάσεως, λόγῳ τῆς ἀναπτύξεως προπαγανδιστικῆς δράσεως καὶ ἐκ μέρους τῶν Προτεσταντῶν, διεξερχόμενος ὁ συγγραφεὺς τὰ τῆς πρώτης πατριαρχείας Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ποιεῖται μνησὶν τῆς καὶ σήμερον ἀξιωματικῆς προτροπῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅπως ἀποφεύγῃ νὰ εἰσάγῃ τὰ τέκνα του εἰς σχολὰς Ἰησοῦιτῶν, ἀκολουθῶν δὲ μνημονεύει «ὡς καλὴν ἀπαρχὴν τῆς δράσεως τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ φηροσκευτικῆς αἰσθήματος τῶν πιστῶν» τὴν εἰς ἅγιον ἀνακήρυξιν τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἀσκήσαντος ἁγίου Γερασίμου (Ἰούλιος 1622), ἐξαιρεῖ τὴν ἐπιζήλον τα-

κτικὴν τοῦ κηρύγματος τοῦ θεοῦ λόγου καὶ ἐν γένει ἀπεικονίζει τὴν πατριαρχικὴν μέριμναν πρὸς ἀναζωπύρην τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ, σημειῶν καὶ τὸν ἀσπονδον πόλεμον κατὰ τοῦ Λουκάρεως ἐκ μέρους τῶν Ἰησοῦιτῶν καὶ τῶν λατινοφρονούντων Ἑλλήνων (σελ. 71—79). Ἀκολούθως (σελ. 79—89) διεξέρχεται τὰ τῆς 6' πατριαρχείας, ὅτε οἱ πολυμήχανοι Ἰησοῦιται προέβαιναν εἰς τὸν Πατριάρχην νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὸν παπισμὸν, τοῦθ' ὅπερ ὁ Λούκαρις μετὰ περιφρονησεως ἀπέρριψε. Τὴν πατριαρχικὴν ταύτην περίοδον τοῦ Λουκάρεως κλείζει τὸ γεγονός τῆς ἰδρύσεως ὑπ' αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ πρώτου ἐν τῇ Ἀνατολῇ τυπογραφείου, τοῦ ὁποῦ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς περιπετείας ἐκθέτει μετὰ τῆς προσηκούσης σπουδαιότητος ὁ ἀειμνήστος ἱστορικός.—Μετὰ μνησὶν τῆς σχετικῆς πρὸς τὸν Λούκαριν «Ὁμολογίας τοῦ Μητροφάνους Κριτοπούλου» πρὸς τὸν προτεσταντὴν θεολόγον Κάλλιξτον (σελ. 89—93), ἐξετάζονται αἱ ἐπιτυχεῖς ἐνεργεῖαι ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ἑλληνικῶν δικαίων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς Ἱερουσαλήμ (σελ. 93—103), ὧν ἐνεργειῶν πρωτίτως ἐπακολούθημα ὑπῆρξαν αἱ ἀλλεπάλληλοι πτώσεις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου (6' γ', δ', ε' πατριαρχεῖαι), ὡς καὶ προσδιορίζει ὁ συγγραφεὺς.—Ἀπὸ σελ. 103—114 ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὴν περίπτωτον «Ὁμολογίαν Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως». Ὁ σοφὸς ἱστορικός ἀφίπνυν ἐν πάσῃ ἀντικειμενικότητι τὰ πράγματα νὰ ὁμιλήσῃ δεικνύει τὴν πλαστικότητα καὶ τὸ ὑποβολιμαῖον τῆς Ὁμολογίας ταύτης, ἀποκαλύπτει δὲ τὸν ἥρωα τῆς «σκοτεινῆς» ταύτης ὑποθέσεως, τὸν προτεσταντὴν θεολόγον Ἀντώνιον Λεγγρόν, καὶ τὰς περιστάσεις τῆς ἐν κρυπτῷ καὶ παραδύστω συντάξεως αὐτῆς. Εἰς τὸ παρά πολλῶν φερόμενον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς γνησιότητος τῆς Ὁμολογίας, ὅτι ὁ Λούκαρις δὲν ἀπεκήρυξε αὐτὴν ἅμα τῇ δημοσίευσί: τῆς ὁ συγγραφεὺς ἀντιτάσσει τὴν γνώμην ὅτι «ὁ καιρὸς ἀπῆτει τὸ τοιοῦτον καὶ αἱ δεῖναι τῆς Ἐκκλησίας περιστάσεις». Ὁμολογουμένως δὲ, πολλὰκις ἢ σιωπῇ εἶναι ἢ εὐφραδεστέρα ῥητορεία. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, ἀναγνωρίζει ὁ ἀειμνήστος συγγραφεὺς ὅτι ὁ περὶ τῆς Ὁμολογίας θόρυθος ὑπῆρξε «εἰς μεγάλην ζημίαν τοῦ Λουκάρεως». Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ὅλης ὑποθέσεως ταύτης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος, ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων ἐνηχοῦμενος προσφέρει ἑαυτὸν ἐνθουσιώδη τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ ἰδιοπαθοῦς Πατριάρχου ἀπολογητὴν καὶ ἀμύνητον.—Σεβαρώτατον δὲ τεκμηρίον τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ Πατριάρχου, ὅς δ' εἶπειν καὶ σιωπηρῶν μὲν, ἀλλ' ἐμφαντικῶν ἀποκήρυξιν τῆς Ὁμολογίας, καθ' ἡμᾶς, κρίνει ὁ συγγραφεὺς (σελ. 115—121) καὶ τὴν ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1629 ἐαυροσημαντον, τῇ ὄντι, ἐπιστολὴν τοῦ Λουκάρεως πρὸς τὸν προτεσταντὴν ἡγεμόνα τῆς Τρανσυλβανίας Bethlen, ἀποσταλεῖσαν πρὸς αὐτὸν 26 μῆνας μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τῆς ὑποβολιμαίας πρώτης λατινικῆς ἐκδόσεως τῆς Ὁμολογίας.—Τὴν περὶ τῆς Ὁμολογίας ἐκθεσιν διαδέχεται ἡ ἐξιστορήσις νέων μεριμνῶν τοῦ ἀκαταπόνητου Πατριάρχου ὑπὲρ τῶν Ρώσων, ἀπὸ τε ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως (σελ. 121—127), ἀκολούθως δὲ, (σελ. 128—134), ἐξετάζεται ἡ διαμορφωθείσα ἐνεκα νέων πολιτικῶν ζυμώσεων δραματικὴ κατάστασις διὰ τε τὴν Ὁρθόδοξον ἐν Τούρκιᾳ Ἐκκλησίαν γενικώτερον, καὶ προσωπικῶς διὰ τὸν Λούκαριν, ἡ ὁποία ἔμως κατάστασις ἐπέτρυσεν εἰς αὐτὸν νὰ ἐκφρασθῆ ἐπισήμως κατὰ τὸν ἐμφαντικώτερον τρόπον καὶ νὰ διαφεύσῃ τὰς κακοδούλους περὶ αὐτοῦ φήμας, ὡς τὰχα καλθινίσαντος, νὰ ἀποκηρύξῃ δὲ καὶ τὴν αἴρεσιν τοῦ Καλθινισμοῦ (4 Δεκ. 1634). Συνταρακτικαὶ εἶναι αἱ πληροφορίες περὶ τῶν ἐξοντωτικῶν κατὰ τοῦ Λουκάρεως ἐνεργειῶν τῶν Ἰησοῦιτῶν (ἀπὸ τοῦ 1635), ὡς ὁ συγγραφεὺς ἀδιστακτικῶς χαρακτηρίζει ὡς «κακούργους πράξεις». Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως (σελ. 134—147) παρουσιάζουσιν ἄλυσιν ὀλόκληρον ἀνατριχαστικῶν, τῇ ἀληθείᾳ, «κακούργων πράξεων» διπλωματικῶν Ἀντιπροσώπων τῶν Λατίνων ἡγεμόνων ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ἰησοῦιτῶν, τῆς Προπαγάνδας, καὶ τῶν ἑλληνωνῶν ὀργάνων αὐτῶν, προεξάρχοντος καὶ τοῦ κατα κακὴν μοῖραν γενόμενου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Κονταρήδου ὁ συγγραφεὺς ἐπιεικέστατα χαρακτηρίζει ὡς «ἄθλιον ἀνθρώπον». Μετὰ πόνου ὁ οὐπὸς τῆς Ἐκκλησίας ἱστορικός χαράσσει

τό τραγικόν μαρτύριον τοῦ πολυφήμου καὶ μεγαλοπράγμου Πατριάρχου († 27 Ἰουνίου 1638), καὶ τὰς περιπετείας τοῦ ἱεροῦ λειψάνου του, εὐρίσκει δὲ εὐκαιρίαν εὐχάριστον, νὰ θέσῃ ὡς ἐπιτύμβιον αὐτοῦ πλάκα τὸν μέγαν σεβασμὸν τῆς τε Ὁρθοδόξου Ἱεραρχίας, καὶ τοῦ λαοῦ, πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ μάρτυρος Πατριάρχου.—Κατακλείων δὲ τὴν πραγματείαν αὐτοῦ διεξέρχεται ὁ συγγραφεὺς (σελ. 147—166) τὰ μετὰ τὸ συντελεσθὲν ἐγκλημα ἀντιλουκάρεια ἀνοσιουργήματα, καὶ ἐν τέλει τὴν καθάρισα ν, τὸν ἀναθεματισμὸν καὶ τὴν ἐξορίαν τοῦ Κυρίλλου Κονταρῆ, καθημένου «ὡς ἀνοσοῦ θάρους ἐπὶ τοῦ αἱμοφύρτου θρόνου» Κωνσταντινουπόλεως Ἀντάξιον ἐπιστάγασμα τῆς πλήρους οἰκτροτήτων ἀφηγήσεως ταύτης ἐπιτίθεται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, πᾶνυ προσφῶς, ἢ πρὸς τὸν πάπαν Ρώμης Ὀρθανὸν τὸν Η΄ Βαθεαίς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀντιπροσώπου αὐτοῦ Ἀγγέλου Pettrica da Sonnino, «ὅστις διηύθυνε τὴν κατὰ τοῦ πολυάθλου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρους οὐκωρίαν, καὶ ὑπέβρε τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον τῆς Λουκαρείου τραγῳδίας».

Τοιαύτη ἡ περὶ Κυρίλλου Α΄ τοῦ Λουκάρους μελέτη τοῦ σοφοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας Ἱεράρχου καὶ ἱστορικοῦ, ἀλήστου μνήμης Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου. Οὐδεὶς ἠρνήθη τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ τὴν ἱστορικὴν προσωπικότητα τοῦ Πατριάρχου. Καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης πραγματείας προσξάρχει εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅπου αἱ γνώμαι τὸσον ὀξέως συγκρούονται ὡς πρὸς τὰς θρησκευτικὰς παλαιότητας τοῦ Πατριάρχου ὁ σεπτὸς συγγραφεὺς διατηρεῖ ἀμείωτον τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ καὶ μετὰ παρηγορίας ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Κύριλλος ὁ Λουκάρις, ὄχι μόνον οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ εἶναι ὀρθόδοξος, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας μαχόμενος ἔπεσον, ὡς ἐνδόξως ἔπεσαν, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος κατὰ τοὺς δυοχειμέρους ἐκείνους χρόνους ὑποστηρίξας καὶ τιμήσας τὴν σημαίαν αὐτῆς. Τὸ ἱστορικὸν συμπέρασμα τῆς Πραγματείας τοῦ συγγραφέως εἶναι «ἀγαθὰ τῆς ἀληθείας» ὡς πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Λουκάρους. Ὁ μακαριστὸς συγγραφεὺς ἐπαξίως ἔθηκεν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀληθείας ταύτης χρονον συγγραφῆς δυσώρετον δι' αὐτόν, τὴν σφίαν του, τὴν ἐμδρίθειαν, τὴν εὐθυκρίσιν, πιστεύομεν δὲ ὅτι θέτει τὸ τέρας πάσης περὶ τὴν πίστιν τοῦ Λουκάρους ἀντιλογίας.

ΑΡΧ. Μ. ΕΜΜΑΝ. Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

- 1)18 Ἱ. Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας
Στερουμένης τῆς ἐνορίας Παραλίας Ἀκράτας τακτικοῦ ἑφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν, ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλωμεν προδῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Αἰγίῳ τῆ 16 Ἰουλίου 1941. † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Θεολόγος
- 1)17 Ἱ. Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης
Συνεχὰ τῆ ἀρθρῷ 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἑφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους ὅπως μέχρι τῆς 19 Σεβρίου ἐ.ε. ὑποβάλλωσι μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ ἑφημερίου ἐν τῇ χωρίῳ Πέρπαινῃ τοῦ τ. θ. Θεραπειῶν.
Ἐν Σπάρτῃ τῆ 19 Αὐγούστου 1941
† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος
- 1)19 — Συνεχὰ τῆ ἀρθρῷ 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους, ὅπως μέχρι τῆς 28ης Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ ἑφημερίου ἐν τῇ χωρίῳ Ζελίνα τοῦ τ. θ. Μελιτινῆς. Ἐν Σπάρτῃ τῆ 28 Αὐγούστου 1941. † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος

**ἩΘΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ**

1. Οὐδὲν οὕτω τρέφει ψυχὴν ὡς ἐλπίς ἀγαθῆ καὶ τὰ χρηστά προσδοκᾶν (Χρυσόστομος)
2. Ἄ πάσχοντες ὑφ' ἐτέρων ὀργίζεσθε, ταῦτα τοῖς ἄλλοις μὴ ποιεῖτε (Ἰσοκράτης)
3. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισούντας ὑμᾶς (Ματθαῖος)
4. Ἡ παιδεία Κυρίου ἀνοίγει μου τὰ ὦτα (Σειριᾶχ)
5. Οἱ διώκοντες μάτια, ἐνδσεῖς φρονῶν (Σολομὸν)
6. Ὁ βίος ἡμῶν ἐστὶ ναὺς ἐπὶ θαλάσσης ἴγνος οὐκ ἔχουσα, κόνις, ἀτίμις, ἐσθινὴ δρόσος, ἄνθος καιρῷ φυόμενον καὶ καιρῷ λυόμενον (Γρηγόριος Θεολόγος)
7. Πάντες εἰδῶσαι πλείω χάριν ἔχειν τοῖς ἐπινοοσὶν ἢ τοῖς συμβουλευουσιν (Ἰσοκράτης)
8. Ἀγάπη δ' ἐστὶν οὐ φιλὰ ἡμίματα, οὐδὲ προσρήσεις ἀπλῶς ἀλλὰ προστασία καὶ δι' ἔργων ἐπίδειξις, οἷον τὸ πενίαν λύειν, τὸ νοσοῦντι συναμῶναι, τὸ κινδύνων ἀπαλλάττειν, τὸ ἐν περιστάσεσιν οὐσα παρίστασθαι, τὸ κλαίειν μετὰ κλαίωντων, τὸ χαίρειν μετὰ χαίρόντων (Χρυσόστομος)
9. Ἡ γνώσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ (Παῦλος)
10. Ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον (Ἰωάννης)

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ [1]

Ὁ παρὰ τῆ Ἐπισκοπικῆ Δικαστηρίῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἀνακριτῆς
Πρὸς τὸν Ἱεροδιάκονον Παρθένιον Μποζαϊλάκον ἀγνώστου διαμονῆς

Καλεῖσαι, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἀνεργούντος χρόνῃ ἀνακριτοῦ ἐν Μεσολογίῳ καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1941, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10 π.μ. καὶ ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῆς ὑφισταμένης κατὰ σοῦ κατηγορίας ἐπὶ διαγωγῇ ἀνακρίσεως πρὸς ἡφῆρεις ἀξίωμα.

Προσπεδηλούμεν δὲ σοι, ὅτι, ἐὰν ἐὰν ἐμφανισθῆς, θέλει κλεισθῆ ὁ σχετικὸς φάκελλος καὶ ὑποβληθῆ ἔργου δεῖ διὰ τὰ παραιτέρω.

Ἐν τῇ Ἱ. Πόλει τοῦ Μεσολογίου τῆ 22.8.41
Ὁ Ἀνακριτῆς

1)16 Ἀρχιμ. Σωφρόνιος Πικακυριακοῦ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα, ἔγγραφον, βιβλίον ἢ ἐπιστολὴν προοριζόμενα διὰ τὸ Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας, δεόν ν' ἀπευθίνωνται ἐφεξῆς οὐχὶ ἐπ' ὀνόματι ὑπαλλήλων ἀλλ' οὕτω:

Δελτίον **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**
Ἀγίας Φιλοθέης 19 Ἀθῆνας

Εἰς τὰς ἐπιταγὰς πρὸς τὴν «ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ» δεόν ἀπαραιτήτως ν' ἀναγράφεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς αὐτῶν πᾶσα πληροφορία σχετικὴ πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐμβήματος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοῖβος» Λαονότου 4